

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRE ADI

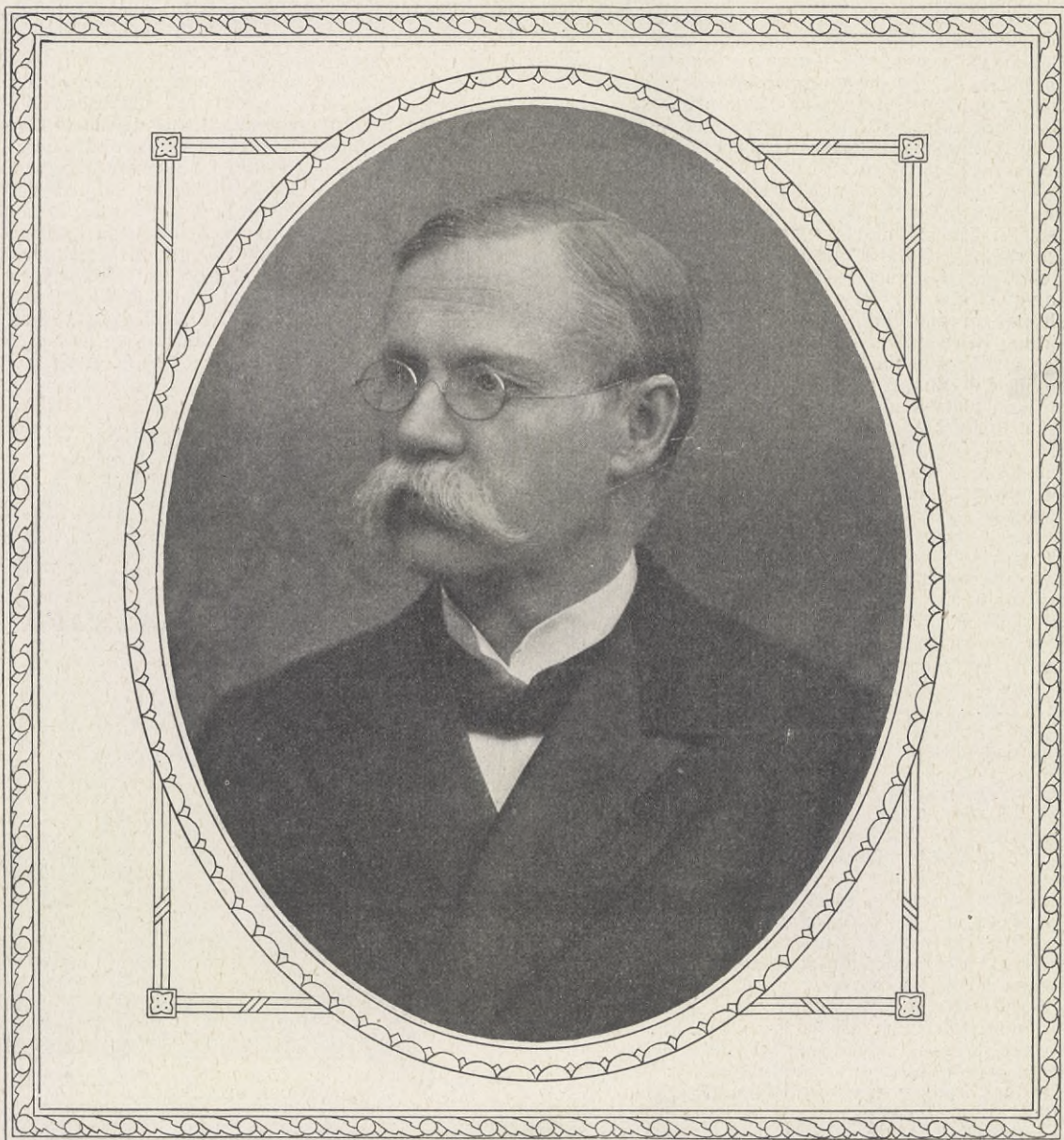

VY FRÅN SILLERUD — FOTO. NILSSON, LÖDÖSE.

12TE ÄRG.

DEN 18 JUNI 1911.

N^Ö 38.

Fredrik Norden.

På Vitterhets- Historie- och Antikvitets Akademiens högtidsdag (och 125-årsdag) den 20 mars tog dess nyvalde *arbetande ledamot* — hvaraf Akademien har tjugufem —, föreståndaren för döfstumskolan i Vänersborg, fil. kand. *Per Fredrik Stanislaus Nordin* sitt inträde inför Akademien och en samling andra intresserade åhörare i Vetenskapsakademiens hörsal medelst ett föredrag öfver *Gotlands bildstenar*, belyst af scioptikonbilder.

Rektor Nordin hör, såsom redan af det nämnda framgår, till den, för öfrigt ganska fåtaliga, klass af vetenskapligt bildade och verksamma arkeologer i vårt land, som icke äro arkeologer ex professo. Hans offentliga lifskall är ju ett helt annat. Hans företrädare i Akademien, i. d. regementsläkaren *J. A. Z. Wittlock*, tillhörde samma klass arkeologer.

Fredrik Nordin föddes i Vestkinde församling på Gotland den 7 maj 1852, blef student i Visby 1871 N. blef 1873 lärare vid Manilla och aflade 1876 fil. kandidatexamen i Uppsala. Efter att 1878 ha blifvit lärare vid döfstumskolan i Lund blef han redan året därpå föreståndare för döfstumanstalten i Skara och tillträdde 1891 den plats, han ännu innehar. Om hans intresse för denna verksamhet och det anseende, han på detta område åtnjuter, vittnar, att han är ordförande i Svenska döfstumläraresällskapet samt hufvudredaktör och utgifvare af Nordisk tidskrift för döfstumskolan (statsunderstödd i alla de tre nordiska länderna).

Men icke mindre är det intresse och den verksamhetslust, han ägnat åt sitt lufs andra stora arbetsfält: den arkeologiska forskningen. Redan som skolyngling, 1870, började han mätningar och anteckningar af sin fäderneös fornlämningar, 1874 genomgick han en arkeologisk kurs för Montelius tillsammans med flera senare bekanta män. 1876 företog han sin första gräfnings på Gotland med anslag af Svenska Fornminnesföreningen. Sedermera erhöill han i många år anslag af den akademi, hvars medlem han nu blifvit, för gräfningar och topografiska undersökningar på Gotland. Han har därvid med stor omsorgsfullhet undersökt grafälten i Kornettskogen i Vestkinde, i Tingstäde m. fl., och offentliggjort resultaten däraf i Svenska Fornminnesföreningens Tidskrift och i Antikvarisk Tidskrift för Sverige. Samtliga grafhögar på den bekanta Stora Karlsö vid Gotland har han ock undersökt, men dessa undersökningar äro ej ännu offentliggjorda. Gotlands fornborgar har han uppmätt och beskrifvit i Akademiens Månadsblad. I samma tidskrift har han beskrifvit sina undersökningar af ett antal af de märkliga hustomningarna från järnåldern, som på Gotland gå under namnet "kämpagrafvar". En fullständig gård med sådana lämningar har han utgrävt vid Rings i Hejnum och därom, utom beskrifning i Månadsbladet, utgifvit skriften "En svensk bondgård för 1,500 år sedan", som är rikt illustrerad och innehåller en lifvande skildring af denna tids kultur.

Öfver de icke mindre märkliga gotländska "bildstenarna" har han offentliggjort en afhandling (i Studier tillägnade Oscar Montelius) och han förbereder nu tillsammans med professor Gustafson ett monumentalt arbete öfver dessa fornminnen. Han har äfven undersökt fornminnen i Västergötland och Dalsland. Inalles har han öppnat omkring 600 forngrävar. Med understöd af Akademien har han studerat i utländska museer.

Sedan 1883 är han sekreterare i Västergötlands fornminnesförening och han är vidare intendent för kulturhistoriska afdelningen af Vänersborgs museum och ordförande i museistyrelsen därstädes. Han har nyligen utsetts till kommissarie för Älfs-

borgs läns båda hushållningssällskaps historiska utställning 1912.

Som af dessa data synes har rektor Nordin utöfvat en rik och mycket förtjänstfull verksamhet på det antikvariska området och gjort sig väl förtjänt af den utmärkelse, han nu fått röna genom inval i den akademi, på hvars verksamhetsfält han så länge varit en nitisk arbetare.

Rektor Nordins inträdestal i Akademien handlade om de nyssnämnda gotländska *bildstenarna*. Han visade, hurusom dessa, af hvilka en här meddelas (från Ardre socken), utvecklats ur en gotländsk grafform, där en kalkhäll är rest invid en graf från romerska järnåldern (3:e årh. e. Kr.). Han framlade en serie af 6 grupper, upptagande en tidrymd af 800 år. Utrymmet förbjuder tyvärr ett närmare ingående på det intressanta ämnet. Här må blott erinras, om att redan i andra gruppen uppträder bilden af dödsfartyget, som skulle föra den döde till dödsriket; detta utsmyckas senare med segel och blir allt präktigare. Sedan uppträder dödhästen, först fyrfotad, sedan åttafotad liksom Sleipner, Odens berömda häst. På denna red den aflidne, enligt en under tiden uppkommen ny religiös tro, till dödsriket. Några stenar innehålla ytterst präktiga bilder till de från äldre Eddan bekanta hjältedikterna, *Völunga-* och *Sigurdssångerna*. En af de äldsta bildstenarna innehåller en inskrift i urnordiska runor, en del yngre ha inskrifter i de senare runorna. Bildstenarna lämna viktiga bidrag till kännedomen om våra fäders, särskildt de gamla gutarnas, kultur. De förmedla öfvergången till den kristna konsten.

Rektor Nordin är sedan 1879 gift med *Elisabeth Anrep*, som 1876 i Skara grundade Skolhemmet för blinda döfstumma och f. n. är chef för Drottning Sofias stiftelses samtliga afdelningar för blinda döfstumma, äfven blinda sinnesslöa.

L. N. Löffler.

Efter fotograf.

Kleiné: *Denkt Silfverparne.*

GOTLÄNSK BILDSTEN.

Foto. Dackinud, Göteborg.

GÖTEBORGS MUSEUM. Byggnaden uppförd af Ostindiska Kompaniet.

Kliché. Bengt Sjöbergssons.

Ett museijubileum. Göteborgs museum, Sveriges största utanför huvudstaden, vare sig man fäster sig vid däri sammanbragta konstskatter — i det samma är bl. a. det berömda Fürstenbergiska galleriet inrymdt — eller vid dess naturvetenskapliga samlingar, har under veckan begått minnet af sin halfsekelstillvaro bl. a. medelst öppnandet af en retrospektiv konstutställning å Valand. Den egentliga 50-årsdagen infaller annars först den 20 december. Från början har museet haft sina lokaler i f. d. Ostindiska kompaniets magasinsbyggnad vid N. Hamngatan (se bilden), hvilken dock under årens lopp på olika sätt utvidgats i mån af samlingarnes tillväxt, hvarjämte biblioteket i början af 1890-talet utsöndrats och öfverlämnats till Göteborgs stadsbibliotek som fristående institution med egen byggnad.

En August Strindbergs-utställning har öppnats i Hallins konsthandel i Stockholm. Man finner där bl. a. författarens verk i originalmanuskript, hvilkas prydliga orneringar af författarens egen hand väcka synnerlig uppmärksamhet, tryckta upplagor af desamma på svenska och i öfversättningar på de flesta kulturspråk, porträtt och byster af skalden, hvarjehanda sällsynt tryck af och om honom äfvensom sådana kuriosa som åtskilliga kemiska prof från den tid, då August Strindberg hängaf sig åt guld-makarekonsten. För öfrigt är en hel långvägg upptagen af alster af skaldens målar-konst: landskap, dekorativt hållna, lösa i teckning men ofta af underbar och stundom gripande färgverkan, vittnande om, att diletanten i detta fall icke varit af vanlig slag.

H. S. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

STRINDBERGS-UTSTÄLLNING.

Kliché. Bengt Sjöbergssons.

INTERIÖR FRÅN DEN MÄRKLIGA UTSTÄLLNINGEN AF VERK OM OCH AF AUGUST STRINDBERG.

NÅGRA AF DE MEST

1. REV:D D:R ANNA HOWARD SHAW, Pres. i National Suffrage Association of America.
3. MISS LUCY ANTHONY med mrs Susan B. Anthony's suffragette-standar. Mrs Anthony är banbrytare för den kvinnliga rösträtten i Amerika och dess förnämsta förkämpe.

Den 12 juni öppnades i Stockholm sjätte internationella kongressen för kvinnans politiska rösträtt. Att denna för året förlagts till Sveriges hufvudstad har naturligtvis främst sin grund däri, att i ingen annan del af Europa erkännandet af kvinnans principiella likställighet med mannen i rättsligt hänseende så trängt igenom som just i de nordiska länderna, medan inom dessa Stockholm såsom det största folkets centralort bildar den naturliga medelpunkten. Men å andra sidan är väl ett medverkande skäl vid valet af kongressort att söka däri, att ingenstädes krafvet på jämväl politisk rösträtt åt kvinnan synes stå sitt förverkligande så nära som i Sverige, där riksdagens båda kamrar redan för fem år sedan principiellt uttalat sig för detsamma, där två af de tre hufvudpartierna inskrifvit detsamma på sina valprogram och där veterligen inom det tredje stora partiet finnas mycket starka förespråkare för detsamma. Det är då endast helt naturligt, att kongressen genom att förlägga sina förhandlingar hit velat gifva kvinnorösträttsrörelsen här ett ytterligare handtag, den lilla ytterligare anstöt, hvilken måhända är det enda, som behöfs för att bringa den till seger i Sverige som redan förut i Finland och Norge.

Som bekant har dock just innevarande år röster framträtt, som visa, att meningarne äro mera delade och kunna vara mera delade om kvinnans anspråk på att deltaga i det politiska lifvet, än för ett par år sedan i vårt land torde varit fallet. Men det är gifvet, att man i vårt land oberoende af redan intagen ståndpunkt i frågan med största uppmärksamhet skall lyssna till, hvad våra entusiastiska kvinnliga gäster skola ha att andraga till förmån för det önskemål, de uppställt, i synnerhet som ingen ifrågasätter, att icke bland kongressens medlemmar finnes ett stort antal, som skulle utgöra en prydnad för hvilken folkrepresentation som helst.

Efter fotografier

Klënd: Bengt Sjöbergsmare.

BEMÄRKTA GÄSTERNA.

2. MRS CHAPMAN CATT, som för sju år sedan valdes till mrs Anthony's efterträdare som internationella alliansens president.
4. VELMA SWANSTON HOWARD, bekant i Sverige såsom öfversättarinna af Selma Lagerlöfs verk.

Bland de bilder af kongressdeltagarinnor, H. 8 D. har nöjet att i dag presentera för sina läsare, intages främsta rummet af mrs Chapman Catt, världsörelsens berömda ledarinna, man kunde väl säga general. Mrs Catts organisatoriska förmåga, hennes hängifvenhet för hvad hon fattat som sin lefnadsuppgift, hennes orubbliga förtröstan på det kvinnliga rösträttssträfvangets rättvisa och seger äro för väl kända att här behöfva ytterligare framhållas.

Knappast mindre är det intresse, som reverend miss Anna Shaw samlar kring sin person: den kvinnliga rösträttspräst, som af norska regeringen vägrats att uppträda i en norsk kyrka. "Det är emedan jag är kristen präst som jag är rösträttskvinna," har hon i dagarna yttrat till en besökare och hennes bevisföring för kvinnorösträtten är i själfva verket helt och hållet sådan, som man väntar finna den hos en, som vigt sitt lif åt Gud och till hvad som anses vara Guds verk på jorden.

Redan som halfvuxen flicka blef miss Shaw i en aflägsen landsända först lärarinna, sedan predikant. Tjugofem år gammal aflade hon prästexamen inom metodistkyrkan och har nu burit sin svarta talar i trettiosex år. Tio år af dessa har hon ägnat åt församlingstvård, återstoden åt fri verksamhet, förnämligast inom rösträttsrörelsen.

Bredvid henne märkes en annan amerikanska, miss Lucy Anthony, brorsdotter till den bekanta banbrytaren för kvinnorösträtten i Förenta staterna mrs Susan B. Anthony, hvars praktiska hjälpreda hon varit under de sista tjugotre åren.

Den fjärde bilden återgifver dragen af mrs Velma Swanston Howard, framför allt bekant som tolkarinna för den amerikanska allmänheten af Selma Lagerlöfs verk: i höst utkommer sålunda en öfversättning af hennes hand af andra delen af Nils Holgersson.

PRINSESSAN MARIA I SKÅNE.

Atelier Jonn, Malmö.

Klubb: Kem. A.-B. Benot Silfversparre, Skåns-Gbg.

PRINSESSAN VID JAKTLOPPET OCH VID PRISUTDELNINGEN.

Under sin vistelse i Skåne besökte prinsessan Maria den då pågående hästutställningen i Malmö och deltog äfven i Fält-ridtklubbens släpjaktt mellan Arlöf och Alnarp. — Terrängen var ej svår, men bjöd dock på ett besvärligt hinder, som prinsessan tog på ett utmärkt sätt. I upploppet höll hon sig också

i tåten. Efter jakten intog prinsessan lunch hos landshöfdingen och återvände sedan till utställningen, där prishoppning, prisridning m. m. ägde rum. Härefter vidtog prisutdelningen, som förrättades af prinsessan Maria.

Fots. Ohn, Malmö

K. F. U. M.-SCOUTS UPPVAKTA PRINSESSAN Å BJÖRNSTORPS SLOTT PINGSTDAGEN.

Klubb: Kem. A.-B. Benot Silfversparre, Skåns-Gbg.

SVENSK KAMERA VID "ASIAS" FÖROLYCKKANDE.
UNIKA FOTOGRAFIER, TAGNA OCH INSÄNDA AF EN SVENSK VID GRUNDSTÖTNINGEN.

För någon tid sedan meddelades i dagspressen att "Pacific Mail"-linjens ångare "Asia" strandat på resa från Hongkong till Shanghai. Ångaren rände med full fart mot de s. k. "Fingerrocks" vid Tarichow-öarna, 200 sjömil från Shanghai, och blef hängande fast. Som vattendjupet akterut var 10 famnar kunde man vänta att fartyget hvilket ögonblick som helst skulle glida af klippan. Såväl passagerare som besättning lyckades dock rädda sig i land. Tack vare den trådlösa telegrafien kom en liten kustångare, "Shaoshing" och hämtade passagerarne. Emellertid hade 100-tals kinesiska fiskardjonkar samlat sig kring vraket och försökte plundra det men motades tillbaka af revolverskott från officerarne. Vid nattens inbrott återkom "Shaoshing" och afhämtade officerarne och manskapet hvarefter piraterna rusade ombord och utplundrade vraket fullständigt.

1. OMBORD Å FARTYGET OMEDELBART EFTER GRUNDSTÖTNINGEN. — 2. NÄR ÅNGAREN MED OHYGLIG KRAFT RÄNDE IN MOT KLIPPAN. — Vid dess sida synas några af de farliga och besvärliga kinesiska piratbåtarna. — 3. NÄR PASSAGERARNE RÄDDADES I EN KLIPPGRÖTTA. — 4. "ASIA" SEDD FRÅN DEN TILL UNDSÄTTNING ANLÄNDA ÅNGAREN "SHAOSHING". — 5. DEN POPULÄRE BRIGADGENERALEN OROZCO GARIBALDI I MEXICO. Foton insänd af en svensk, som vistas i oroslandet.

SVENSK OCH AMERIKANSK FLOT-TIST.

hvarje år åtskilliga tusentals medborgare i republiken få sina ben-pipor afsparkade på fotbollsplat-sen, lär antalet klufna näsor vid base-ball partien på senare tiden tilltagit i oroväckande grad.

Base-ball är emellertid icke alldeles okänt i vårt land. Redan våren 1910 bildades af intressera-de i Västerås, på initiativ af ett par svensk-amerikanska ingenjör-er en basebollklubb och öf-ningarna fortgingo hela sommar-ren. Behofvet af spelregler på svenska språket gjorde sig dock alltmera kännbart, hvarför klub-ben under vinterns lopp gått i författning om översättandet af de professionella amerikanska reglerna.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

2 AMERIKANSKA LAG SPELA BASE-BALL. DET VINNANDE LAGET FRÅN LOUISIANA.

Klubb: Bennt Sjöfverparre.

Under eskaderns besök i Stock-holm afspelades å Östermalms idrotts-plats en base-ball match mellan två lag från de amerikanska farty-gen "Louisiana" och "Kansas". Matchen som hölls till förmån för Barnens dags kassa inbragte c:a 2,000 kr.

Det visade sig snart att Louisiana-laget var betydligt öfverlägset och spelet slutade med att detta eröfrade Barnens dags stora silfverpokal med en seger af 8 point mot 4. Som domare fungerade en nyligen hem-kommen svensk-amerikanare, hr R. A. Lychou. Att söka gifva en nog-grann beskrifning på spelet är lön-löst, man måste se det spelas för att kunna förstå innebörden af det. Mest är det att likna vid en kombination af engelsmännens cricket och vår långboll. — Förutom slag-trän och bollar behöfver man en ansiktsmask. Amerikanarne äro som bekant något hårdhänta vid utöf-vandet af sina bollspel och liksom

SVENSKT KOMB. FOTBOLLSLAG

SOM SPELADE MED GLASGOW RANGERS, Skottarne segrade med 3-0. Spelarne äro från vänster till höger: stående: Wicksell, Ansén, Fryckman, Myrberg, G. Sandberg, Gustafsson, Appelgren, Börjesson; sittande: mr. Bunyan (den engelske fotbollstränaren), Sandlund, Bengtsson, Levin.

FRÅN AMERIKANSKA ESKADERBESÖKET.

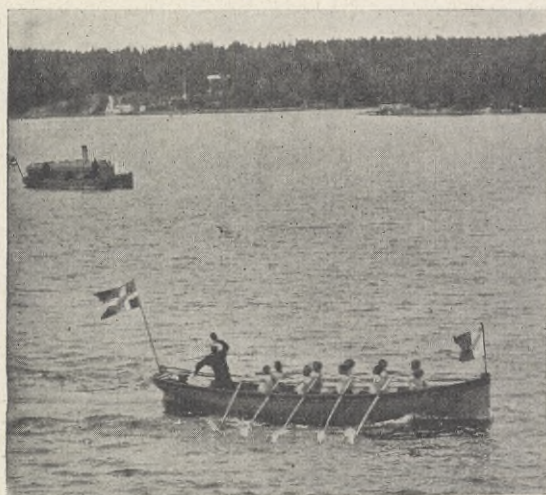
Foto. Lamm, Stockholm.

Kliche: Bengt Silfverparre.

KONUNGEN EMBARKERAR TORPEDKRYSSAREN "PSILANDER" FÖR ATT BESÖKA AMERIKANSKA ESKADERN. Längst ned t. v. konteramiralen greve Ehrensvärd.

Den amerikanska eskaderns besök i Stockholm är nu avslutadt. Vederbörande chefer hade genast vid ankomsten högtidligen uppvakttat konung Gustaf. Atervisit aflades i torsdags af konungen, åtföljd af statsministern, utrikesministern och sjöministern jämte en lysande svit. Vid ankomsten af torpedkryssaren "Psilander", som fört konungen och hans uppvakttning till Trälhavet, dundrade den kungliga saluten, 21 skott, från hvarje fartyg, som samtliga förde rik flagg- och signalskrud.

AMERIKANSKE MINISTERN ÖFVERSTE GRAVES OCH AMIRAL BADGER PÅ VÄG TILL K. SLOTTET.

Efter fotografi. Kliche. Bengt Silfverparre.
DET I RÖDDTÄFLAN MELLAN AMERIKANSKA OCH SVENSKA SJÖMÄNNEN VINNANDE SVENSKA LAGET FRÅN PANSARBÅTEN ÅRAN.

Efter fotografi.

Kliche: Bengt Silfverparre.

KONUNGEN GÅR OMBORD Å AMERIKANSKA FLAGGSKEPPET LOUISANIA.

NORMANDIETS 1000-ÅRSFEST.

1. SVERIGES REPRESENTANTER VID DE OFFICIELLA HÖGTIDLIGHETERNA: fr. v. å foton: artisten *Aug. Hagborg*, riksantikvarien *Montelius*, prof. *Clason*, prof. *Trygger*, öfverbibliotekarie *Andersson*, dir. *Wennersten*, prof. frih. *Cederström*, prof. *Edén*, prof. *Walberg*.
2. FACKFÖRENINGARNAS TÅG.
3. RUE DE LA GROSSE HORLOGE.
4. NORMANDISKA FOLKSKÅDESPEL Å KATEDRALPLATSEN.

Efter fotografier.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Skim-Ola.

I Normandies gamla hufvudstad Rouen samt i Paris ha de senaste veckorna storartade festligheter ägt rum till firande af tusenårsminnet af den världshistoriska tilldragelse, då normannerhöfdingen Rollo på det ålderssvaga frankerrikets nordkust grundade det lifskraftiga skandinaviska rike, hvilket utan öfverdrift, kan sägas ha blifvit bestämmande för den följande kulturutvecklingen i Västeuropa och därmed i världen. Med utgångspunkt därifrån förnyrades Frankrike; en normandisk härtig bemäktigade sig halftannat århundrade senare Englands tron och gaf så upphoi till det rike, hvilket genom sin författning, sin vetenskapliga kultur och sin kolonisation kommit att intaga en ledarställning bland nationerna; från Normandie och dess normanners ättlingar fick korstågsrörelsen kanske hufvuddelen af sin styrka; Spaniens och Siciliens historia vittnar, hvad den normandiska kraften betydtt som värn för europeisk och kristen civilisation mot den semitisk-muhammedanska faran.

Åtskillig strid har förts om, från hvilket af de nordiska länderna den normandiska eröfringen utgått. Intet tvifvel kan dock finnas därom, att hufvudmassan af eröfrarne härrört från det dåvarande Danmark, alltså utom från Jylland och öarne från de nuvarande sydsvenska landskapen, hvilka t. o. m. måhända lämnat den största kontingenten. Sannolikt är för öfrigt, att anföraren Rollo varit dansk. Att äfven normmän och svenskar, om än till mindre antal, varit med, är ej att betvifla. Alla de nordiska länderna ha därför haft goda skäl att låta sig representera vid tusenårsminnets begående. Svenskarne ha därvid som festgåva öfverlämnat en kopia af den berömda Bragnum-guldringen (från sjätte århundradet), danskarne en kopia af den bekanta större Jellingestenen, som rests af en kung Harald,

Foto. Ewald, Herrljunga

Kliché: Bengt Silfversparre.

BRAGNUMDOKTORNS KRIGSSKEPP I FLOBY KYRKA.

hvilken en mansålder senare kom Rollos efterträdare till hjälp mot den franske konungen, normmännen slutligen en bautasten, ett dryckeshorn af silfver samt en kopia i förminskad skala af det kända Oseberg-vikingaskeppet.

* * *

Den s. k. *Bragnumringen* är det dyrbaraste guldsmycke som anträffats i svensk jord bevaradt från så aflägsna tider. Fyndet af den har sin historia.

Enligt traditionen skall ringen nämligen ha öfverkommits och innehafts af den s. k. Bragnumdoktor, Sven i Bragnum, som lefde på 1700-talet. Denne "doktor" var känd för sina lyckade kurer samt sitt grofva och brutala sätt, hvarom Linné, som under sina Västgötaresor besökte honom, äfven har att berätta. Sven påstås af något skäl ha nedgrävt ringen i jorden. För några tiotal år sedan då en bondgumma i Bragnum, Floby s:n, krattade i ett upplöjdt land, där man grävt invid en stor sten, fick hon ringen, nära ett kg. tung, på krattan.

Doktor Sven skall ha fått sin läkareförmåga på ett egendomligt sätt. Linné och Afzelius berätta sålunda, att han skulle ha kokat en s. k. hvit orm, doppat bröd i spadet, druckit det och ätit brödet.

Han var med i krig i Finland samt kom på något sätt i beröring med ryssarna och ryska höfvet, där han skall ha utfört lyckade kurer, hvarför han af kejsarinnan Katarina II belönades rundligt och fick bl. a. ett fullriggadt krigsskepp i miniatyr. Detta förvaras ännu, ehuru i något förstördt skick, i Floby kyrka.

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

SUNDBYBERGS NYINVIGDA KYRKA.

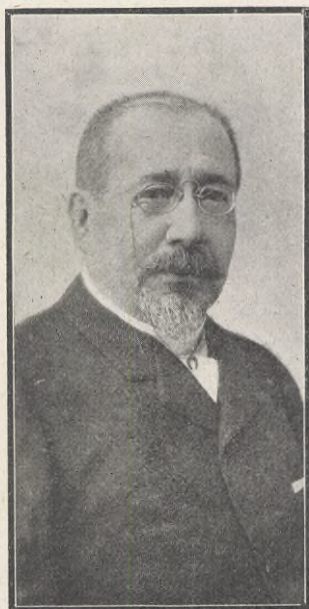
Kliché: Bengt Silfversparre.

Efter porträtt. Klische: Bengt Silfversparre.
EMIL POULSEN.

Den 8 juni på morgonen afled å sin villa Örnæs strax norr om Marienlyst vid Helsingör en af den danska skådebanans främsta krafter under ett kvartsekel, prof. Emil Poulsen, i en ålder af nära 69 år.

Christian Emil Poulsen var född den 9 juli 1842 af bondesläkt. Hans fader Hans Poulsen hade från Tved på Fyn inflyttat till Köpenhamn och blifvit betjänt hos "öfverskänken", greve Danneskjold-Samsøe, genom hvars protektion han vann anställning vid posten som brefbärare. Hans Poulsen skildras icke blott som ett mekaniskt geni, utan äfven som en musikaliskt begåfvad och för dramatisk konst lifligt intresserad man, af hvilken sönerna Emil och hans yngre broder, skådespelaren Olaf Poulsen utan tvifvel årt sin utomordentliga teaterbegåfning. Emil blef emellertid 1861 student och idkade i flera år vid universitetet med ifver filologiska studier, äfven om han redan i gymnasist-spex och sedan i studentkomedier som amatör firade sceniska triumfer. Det var först brodern Olafs beslut att egna sig åt teatern som lefnadskall, som föranledde honom att kasta studierna öfver bord: den 16 april 1867 debuterade båda bröderna i Holbergs "Erasmus Montanus", Emil som titelrollens innehåfvare. Redan nu lade han i dagen de egenskaper, hvilka kommo att skapa hans härskärställning i dansk skådespelarkonst: det själfständiga greppet på rollen, den säkra replikbehandlingen och framförallt den underström af kultur, som skänkte hans konst dess alldeles säregna, omedelbara attraktionskraft. Genombrottet till fullmoget konstnärskap följde fyra år senare med bisp Nicolas i Ibsens

Efter porträtt. Klische: Bengt Silfversparre.
M. ROUVIER.

ROUVIER †.

Från Paris meddelas att *före ministerpresidenten senator, Maurice Rouvier* i dagarne aflidit. Rouvier, som föddes 1842 i Aix en Provence, var först advokat i Marseille. År 1871 var han ledamot af nationalförsamlingen och sedan 1876 i flera perioder medlem af deputeradekammaren. Åren 81—82 och 84—85 var han handelsminister, 87, 89—92 och 1902 finansminister, 1905 ministerpresident. Hans fall föranleddes af prästerskapets motstånd mot separationslagen.

"Kongsæmnerne" d. 11 januari 1871, en scenisk gestalt, tillhörandedet mest fulländade, som frambragts å den danska skådebanan. Dessförinnan hade han hunnit spänna öfver en vidsträckt reper-toar, väl ågnad att ådagalägga hans mångsidighet. Oeh-lenschläger, Hol-berg, Molière och Hostrup voro alla å densamma repre-senterade. Säsong-en 1872—73 vann han den första stora seger, som förde hans namn på den breda publikens läp-par, nämligen som "Bertran de Born", i hvilken hans in-tagande yttre och hans sällsynt sköna diktation oemotstånd-ligt ryckte med. Det andra vunna slaget på samma område blef "Ambrosius" (1878), som inbragte honom en hyllning, hvilken han var klok nog att på rätta sättet värdera: han an-märkte, att om hans personlighet klädde *rollen*, var det i lika hög grad rollen med dess sentimentala erotik, dess milda resignation och dess vackra sånger, som klädde *honom*. Slutligen följde 1886—87 prinsen i "Der var en Gang —". Dessa tre prestationer, väl de främsta i Emil Poulsens "unga" reper-toar, äro karaktäristiska för hans konst — från ungdomens hänförelse fram till den själfmedvetna, segrande manligheten.

Men annars var det karaktärs-rollerna, på hvilka Emil Poulsens förblifvande storhet hvilade. Af Shy-lock i "Köpmannen i Venedig" skapade han en Shak-speare-roll af sällsynt helgjutenhet, grundad på en psykologisk analys, som sträckte sig till människosjälens djupaste djup. Härtill fogade sig så hans Ibsen-gestalter, af hvilka — utom bisp Nicolas — Konsul Bernick i "Samfundets Støtter", Helmer i "Et Dukkehjem" och Hjalmar Ekdal i "Vildanden" i alla tider skola tillhöra de yppersta tolkningar, som gifvits åt den norske diktarens mästerverk.

Ohälsa bröt i förtid Emil Poulsens kraft. Redan 1900 måste han taga afsked från scenen, om han än sedan och ända till i våras fortsatt att verka som uppläsare. Vid afskedsföreställningen den 4 nov. 1900 bragte han scenen sin sista hälsning i Holger Drach-mans epilog, hvilken bl. a. slöt med dessa rader:

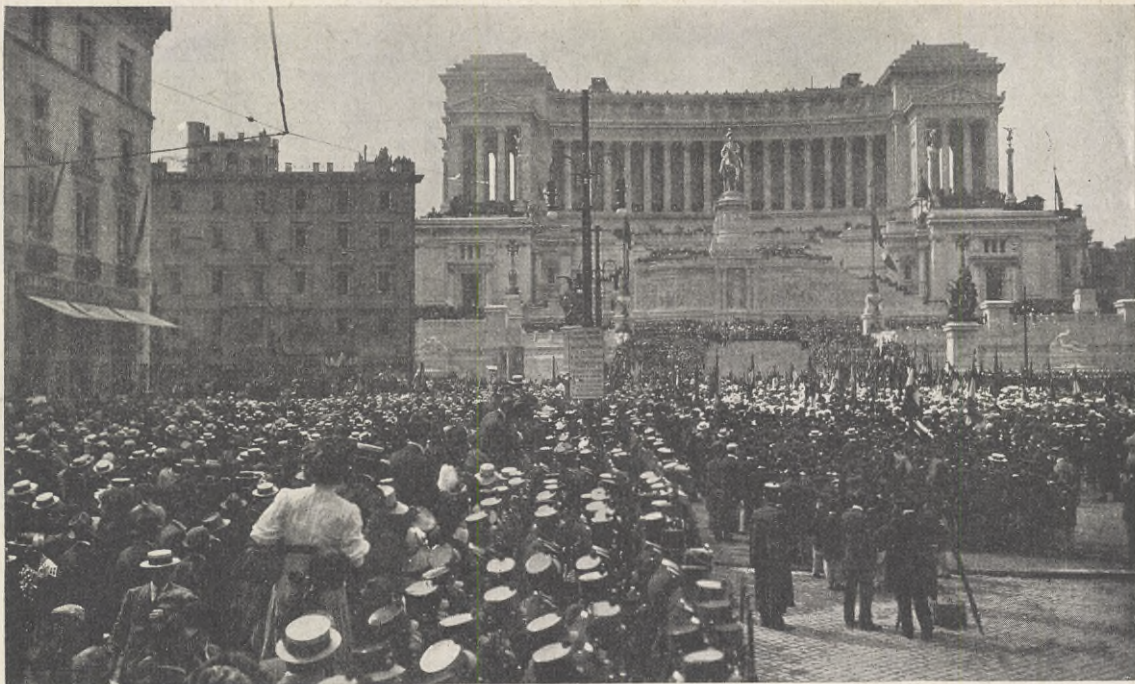
"Så vender jeg mig her til denne Scene.
Hvis *Ånd* jeg føler, at jeg trø har tjent;
Hvad jeg om min *Begrænsning* end kan mene:
Min *Stræben* kan jeg være stolt bekendt.

Sanna ord, som förtjäna att bringas i minne vid bårén.

Efter porträtt. Klische: Bengt Silfversparre.
EMIL POULSEN SOM ERASMUS MONTANUS.

JÄTTEMONUMENTET I ROM AFTÄCKES.

I dagarna har det storartade Nationalmonumentet öfver konung *Viktor Emanuel II* aftäckts. Den kungliga familjen och myndigheterna hade infunnit sig jämte en ofantlig folkmassa. Under tonerna af nationalsången och under publikens entusiastiska jubel förrättade konungen aftäckningen. — Ministerpresidenten Giolitti höll högtidstalet och yttrade bl. a.: Nationalmonumentet frammanar minnet af de strider och offer, de lidanden och hjältebragder, som förberedde och fullbordade Italiens upprättande. Härefter erinrade han om de bedrifter, som genom minnesmärket före-

vigats och framhöll, att Italien vid sitt 50-årsjubileum med tillfredsställelse ser tillbaka på den väg det tillryggalagt inom alla områden. I känslan häraf hälsade det sin konung med jubel enär de i honom och huset Savoyen sågo en sinnebild af fäderneslandets enighet, väktaren af dess själfständighet och frihet samt den pålitlige ledaren fram emot dess höga bestämmelse. — Efter aftäckningen lät konungen de närvarande representanterna för armén och flottan, borgmästarne m. fl. defilera.

Kostnaderna för monumentet lära gå upp till 40 milj.

ENGELSKA KOMMUNALMÄN PÅ BESÖK.

H. 8 D. 12 STOCKHOLMSFOTOGRAF.

ETT ANTAL ENGELSKA "STADSBYGGARE" ÄRO F. N. PÅ STUDIEBESÖK I VÅRT LAND.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöbergare, Skåns-Abg.

Han var författare och det hade funnits en tid då han räknats som en af sitt lands främste. Nu var han gammal och hans fantasi och skaparförmåga voro ej mer hvad de förr varit. Åtminstone sades detta i litterära kretsar man och man emellan och kritiken, som blundade för att hans böcker ännu och alltjämt gingo åt, sade detsamma om än inte i tydliga ord så med kallsinnig misstro eller likgiltigt fämälldhet.

Förr hade han räknats som banbrytare. Han hade sätt ut frimodiga ord och djärfva idéer och folk hade häpnat öfver hans oförskräckthet och somliga — den större delen — hade beundrat den. Men årtionde eiter årtionde hade gått — striden som en gång stått så brännande stark kring de idéer han förfäktat hade mattats och stillnat af. Det som folk knappt vågade tänka och som fordrade mod att då tala ut högt, det var nu hvar mans sanningar, och för den andliga tankefrihet och borgerliga rättvisa, åt hvilka han vikt sitt lif, hade nya krafter stått upp till kamp, hvilka älskade striden för stridens och ärans egen skull, inte för målets, och hatade hvarje band, äfven de som stödjä. — Det var när han märkte detta som han drog sig ur deras led, isoleerade sig, blef reaktionär. Och det var ifrån den tiden det började talas om att han var efterblifven — gammalmodig. Men han skref ändå; inte just af behof, ty han hade någon enskild förmögenhet, utan därför att han inte kunde lefva utan det skapande arbetets eggelse.

Om han led af sitt tillbakasettande lät han inte märka det. Han var för storsint för att känna afund, för hederlig att, äfven där han kunnat, nå framgång på andras bekostnad — han drog sig endast allt mera för sig själf och om han någon gång kunde hemfalla åt en viss stilla bitterhet var det endast inför sin hustru han gaf den luft. Fast äfven detta numera högst sällan. Det hade på sista tiden förekommit honom som om inte ens hon fullt förstod honom, som om de på något sätt glidit isär, kommit ifrån hvarandra.

Marianne Lange, hans hustru, var en smärt, ståtlig brunett, med kanske mera charme än egentlig skönhet. Hon var mycket yngre än han, och de hade lefvat samman så länge att han upphört tänka på hennes utseende annat än som tillhörande den kvinna han älskade. Hade hon varit ful skulle han älskat henne ändå — somliga män äro sådana, liksom somliga kvinnor, hvad de en gång gifvit kunna de ej ta tillbaka — som det nu var beundrade han henne endast omedvetet — hennes sprudlande kvickhet, hennes eleganta uppträdande, hennes djupa, mörka ögon med den fasta ärliga blick af varm ömhet, som han så mycket älskade. — Det var den blicken han på sista tiden ibland öfverraskat sig med att längta efter och inte finna. Det hade i stället kommit något nervöst, oroligt öfver henne; det gjorde henne lifligare, vackrare, men det plågade honom som något främmande, något i hvilket han ingen del hade. Men han teg och arbetade. Marianne var en stolt kvinna och han litade på henne — därför att han älskade henne. —

Det var en afton vid sjutiden. Marianne var på stor middag, men själf hade han föreburit förhinder och satt nu hemma och skref vid arbetslampan. Då ringde det på tamburdörren. Han visste jungfrun var utgången och gick därför själf och öppnade.

— Åh, Tom, är det du? — Det låg en nyans af missbelåtenhet i hans röst vid åsynen af den sene gästen, som genast ändrades till ett vänligt: Välkommen! — Vill du stiga in till mig — min hustru är borta.

— Så mycket bättre! — Den främmande befrjade sig från en sliten öfverrock och en hatt, som tyd-

ligen sett sina bästa dagar och följde värden in i hans rum, där han slog sig ned i en länstol med en hungrig blick i sina glänsande ögon, som missmodigt irrade hit och dit, granskande den hemtrefliga, komfortabla omgifningen

— Jo, du har det bra, Frank! Hvarför har du det? Inte hade du mer begåfning — mindre kanske än en annan — fast lyckan ständigt varit med dig.

Frank Lange smålog godmodigt, utan att förgara sig. Tom Grahn och han hade varit kamrater — i skolan — vid universitetet — sedan i huvudstaden som journalister; så hade deras vägar skiljts åt — Frank Lange hade fått ett namn i och med sin första bok och rest utomlands; när han kom igen efter ett år var vännen inte längre i huvudstaden. Se'n hade de sällan träffats. Det hade gått utför med Tom, trots den onekligen stora begåfningen; han uppehöll sig med litet journalistik. men hade svårt att länge bibehålla någon plats. Nu senast hade han varit redaktionssekreterare i en landsortstidning, som inte burit sig.

— Din tidning bar sig ju inte, ledsamt nog, slog nu Lange fram, vänligt forskande. — Är du häruppe för att söka annan plats?

Grahn ryckte på axlarna.

— Om jag kan få — ja! Men innan jag springer ikring får jag allt rigga upp mig en smula. — Frank! — du var hjälpsam och snäll förr i världen kan du låna mig en femti krish! Så fort jag kan, får du igen dem — alldeles säkert. Jag har blifvit absolutist och sparar, förstår du.

— Ja, jag förstår! — Lange drog ut en skrifbordslåda och tog fram några sedlar. Han var inom sig glad att hustrun var borta; hon afskydde dessa kantrade existenser, hvilka, det måste erkännas, allt för ofta döko upp i hans väg för att pungslå honom, som alltid haft så svårt att säga nej till en bön.

— Räcker detta? frågade han. — Om jag kunnat skulle jag gärna lämnat dig mer, men hvarken min arbetsförmåga eller mina inkomster äro numera hvad de fordom voro.

— Tack det får räcka. — Grahn stoppade värds-löst på sig sedlarna. — Det är kallt i kväll — 10° under 0 — har du något värmande?

— Vill du ha ett glas vin! — Lange lade undan de skrifna arken, ordentligt och långsamt — det skulle nog inte bli någon skrifning mer i kväll.

— Nej tack! Har du ingen whisky?

— Jo! — utan att låtsa om den andres föregående anmärkningar om sin antagna helnykterhet steg Lange upp, gick ut i matsalen och kom efter en stund tillbaka med en bricka med whisky och tillbehör. — Var så god, Tom! och se här, tag en cigarr. —

Han sköt vänligt fram lådan och slog eld på en tändsticka. Förstulet gaf han akt på Grans darrande hand när han slog i och blandade till groggen. — Stackars Tom! — han var nog riktigt på fallrepet, men, hur som helst, en timme kunde han väl ändå egna åt en gammal kamrat.

Tillbakalutad i stolen satt Lange och följde rökens blåaktiga, tunna spiraler, lyssnande till Tom, som spriten satt i humör och gjort talför och meddelsam, redligt bemödande sig om att inom sig åter uppkalla något af ungdomsårens varma vänskap för denne man, hvilkens hela uppträdande — dräkt, hållning, tydliga spritbegär — talade den dystra sagan om ännu en som förlit på livets stora haf. —

Tom talade oafbrutet, men Frank Lange hörde inte längre på. Han satt och tänkte på sin hustru och undrade hvad det var som kommit emellan dem, detta nya, främmande, som han kände utan att kunna förklara och som plågade honom. De voro också mindre tillsammans än förr; sällskapslifvet roade

henne, men numera tröttades han af stora bjudningar och lät henne oftast gå ensam. Det var kanske inte rätt. Hon hade varit så missnöjd öfver detta förr, nu tog hon det som en själffallen sak och talade aldrig därom. — — —

Samtidigt härmed satt Marianne, hans hustru, och talade med en annan man. Han var ung och blond med en atlets lemmar och en världsmans lediga hållning, och när hans klara blå ögon under samtalet fästes på Marianne flammade de af beundran.

Det hem till hvilket de båda voro inbjudna, tillhörde en litterär storhet och kretsen som samlats där, bestod nästan uteslutande af författare, konstnärer och kritici, men desse man var ingendera. Kanske var det för att han inte gjorde anspråk på berömdhet i något afseende — "jag är helt jordbunden, hänger fast vid torfvan". brukade han skämtsamt säga — som han föreföll dem alla så uppfriskande och omedelbar. Åtminstone tyckte Marianne så. De hade träffats flere gånger i detta samma hem — han var bror till värdinnan och hans affärer, han var stor godsägare inte långt från Stockholm, förde honom allt emellanåt upp till huvudstaden — och för hvar gång tilltalade han henne allt mera. — Han dryftade inga frågor, uppställde inga problem, han var endast en ganska vanlig man, men med sunda åsikter och med mod att erkänna och förfäktas dem. Det var något helgjutet hos honom som hon tyckte så mycket om, något manligt och starkt och ömt, och så hade han tid att tala med henne, och intresse — det hade hennes man så sällan haft, han var oftast så upptagen, och de voro också så olika. —

— Tror ni på kärlekens beständighet, fru Marianne? — Frågan kom helt omotiveradt utan något sorts samband med deras föregående samtal, och han lutade sig fram för att bättre kunna se henne när han framställde den. — Det var efter middagen och gästerna hade spridit sig i de olika rummen, somliga vid spelborden, andra samlade kring förfriskningarna. De två sutto för tillfället ensamma i ett litet kabinett för hvilket enda ingång en dyrbar portiere hängde i tunga, skylande veck. Det var en händelse att de befunno sig där tillsammans, afskiljda från det öfriga sällskapet — de hade inte sökt ensamheten, men de kände dess inflytande. —

Hon drog sig en smula undan; en skugga förmörkade hennes nyss så glada och liffulla ansikte.

— Jag tror inte på beständighet hos något — eller någon, sade hon litet bittert, vi människor äro alla så svaga och bräckliga.

— Men om —, hans röst blef tydligare och ögonen fingo en varmare, mer glänsande blick, om den kanske en gång funnits och sedan dött, sådant händer ju stundom — kan ej då i den gamlas ställe en ny växa upp och hjärtat blomma igen ännu en gång?

Det skälfdes till kring hennes läppar och hon fälde ögonlocken.

— Som en blomma skjuter upp ur en graf, sade hon på ett sätt som skulle vara gäckande, men som endast blef sorgset. Akta er för grafblomster, brukspatron Hall, de bära olycka med sig.

— Och om jag ville bära olyckan —, han försökte fatta hennes hand, men hon drog hastigt undan den.

— Få människor äro värda att man väljer olyckan för deras skull, sade hon med ett tvunget leende, — jag allraminst!

— Marianne!

— Tyst! — hon vände sig ifrån honom, någon kommer.

Steg närmade sig och stannade tätt invid den halft fördragna portieren, ett par röster skiljde sig från sorlet i salongen utanför och orden hördes tyd-

ligt: — gick illa åt Langes sista bok. Han från-känner honom talang och kompositionsförmåga och talar om afmattning och onatur.

— Det är orättvist — Lange har talang, eller har haft. Men han är inte smidig nog, vill absolut inte lämpa sig efter smaken för dagen.

— Nej! Därför står han ensam numer och kallas gammalmodig, hvilket i vår framåtskridande tid är det värsta klander som kan drabba någon — äfven där det gamla är bättre än det nya!

— Skämtare!

De båda herrarna skrattade och gingo förbi.

Marianne och hennes kavaljer sutto tysta bredvid hvarandra; han undvek att se på henne.

— Jag hoppas fru Lange inte fäster sig vid —, började han slutligen förlägen.

— Nej, jag fäster mig inte vid det alls. — Hennes hvita tänder beto hårdt i underläppen och foten rörde sig otåligt mot mattan. Hon tänkte. — Den kritik som åsyftades kände hon till: den här-rörde från en personlig ovän till hennes man och när hon läste den hade den retat henne, men hon hade ändå tyckt, att det låg något berättigadt däri. Hon kände och uppskattade sin mans begäfnings, men med sitt något torra, praktiska förstånd sade hon sig, att det var både oklokt och orätt att ej använda denna i den riktning där största framgången kunde vinnas. Hon var ej sentimental och hon kände ett visst förakt för denna hängifvenhet för ideal, hvilka hon närmast karakteriserade som skugglika drömmar. — Detta hade varit hennes tankar, men nu när hon hörde dem uttalas af andra verkade det på henne på ett helt annat sätt. Hon kände på en gång en ödmjuk beundran för mannen, som stod så ensam — och så obruten. Hon kände att hon var stolt öfver honom. Och hennes hjärta blef varmt och fullt.

Med en hastig åtbörd reste hon sig och samlade ihop sitt släp för att gå. Mannen bredvid sig hade hon glömt.

— Fru Lange, han gjorde en rörelse som för att hålla henne kvar, inte skola vi skiljas så? Hvart går ni?

Hon ryckte till. — Hem, sade hon otåligt, hem — till min man. — Men när hon mötte hans sorgset, bedjande blick hejdade hon sig och veknade.

— Ni gjorde mig en fråga nyss, sade hon mildt, jag ville inte svara då, men jag skall göra det nu.

— Det finns en kärlek på hvars beständighet jag tror, men det är också den enda. Det är den som vuxit sig fast i ens sinne under årens sammanlefnad och hvardagarnas glädje och bekymmer; — den som man kanske inte alltid känner, men som ändå alltid finnes i ens hjärta, färdig att väckas af motgången, att styrkas af bekymren — kärleken mellan man och hustru.

Han gick fram och höll upp portieren för henne. — Faryväl, fru Marianne! sade han sakta — sorgset.

— Faryväl! hennes varma, bruna ögon sågo stadtigt in i hans — det låg mera än afskedstagandet för en kväll i de få växlade orden.

I nästa minut var hon gången. —

När hon skyndade uppför trappan till sitt hem mötte hon Tom Grahn. Hon förstod att han kom från hennes man och besvarade vänligt hans hälsning.

Frank Lange såg helt förvånad ut när hon kom in.

— Är du redan hemma, sade han och lade bort tidningen, jag väntade dig ej på ett par timmar.

— Ah jo! — middagen var slut redan klockan sju. Och jag var trött; — jag har varit borta så mycket under de här sista veckorna. Hon strök hastigt, nervöst af sig de långa handskarna och drog en stol fram till skrifbordet.

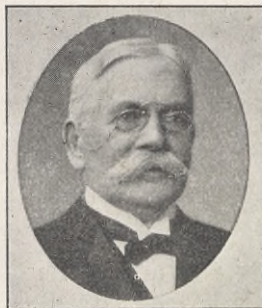
(Forts. å sista sid.)

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

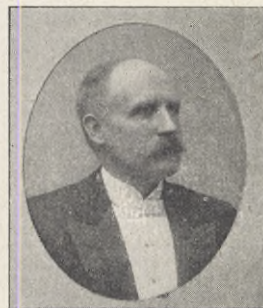
A. C. HAMBERG.
Grosshandlande. — Göteborg.
80 år 3 Juni.*

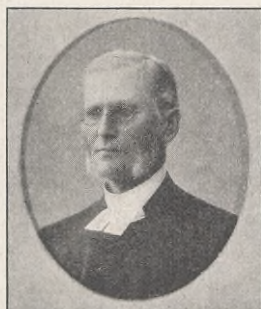
G. HOLMBERG.
Bankdirektör. — Lund.
60 år 31 Maj.*

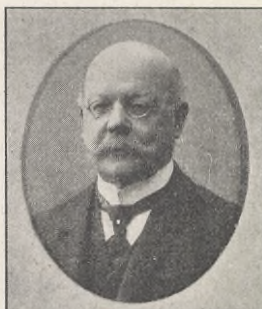
K. O. BONNIER.
Bokförläggare. — Stockholm.
55 år 20 Juni.*

G. ANDERSON.
Grosshandlande. — Örebro.
55 år 9 Juni.*

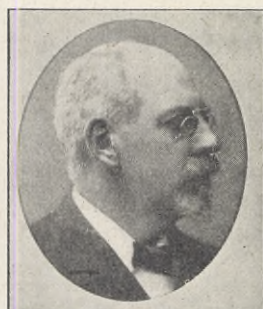
G. E. PONTEN.
Kontraktspast. Kyrkoherde. —
Bergsjö. 70 år 14 Juni.*

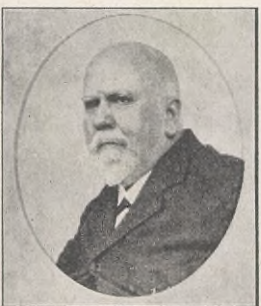
F. DE BRONIKOWSKY.
Räntmästare. v. Häradshöfd.
— Halmstad. 65 år 16 Juni.*

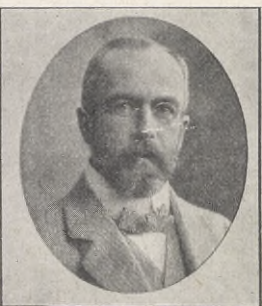
T. THEORELL.
Bataljonsläk. Stadsdistr.-läk.
— Linköping. 50 år 2 Juni.

I. T. BERGER.
Polisdömare. — Göteborg.
50 år 10 Juni.*

C. H. HILDEBRAND.
Professor. Öfverläkare. —
Lund. 60 år 5 Juni.*

C. SVEDELIUS.
Rektor. — Stockholm.
50 år 9 Juni.*

L. P. O. WÄHLIN.
Fil. D.r. Docent. Bibliotekarie.
— Göteborg. 50 år 17 Juni.*

K. A. VESTERBERG.
Nytänänd Professor v. Stock-
holms Högskola.*

A. G. EKDAHL †.
F. d. Grosshandlande. — Söder-
telje. F. 35. † 10 Juni.*

K. O. BEJBOM †.
Folkskollärare. — Strängnäs.
F. 53. † 28 Maj.*

F. A. V. STRÖMBERG †.
Operasångare. — Stockholm.
F. 78. † 6 Juni.*

A. G. PETERSSON †.
Ingeniör. — Argentina.
F. 80. † 10 Mars.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

CONRAD HAMBERG. Delegare i trävarufirman Hamberg & Kärrberg 57—72, verkst. direktör i Bark & Warburgs A.-B. 72—78, o. i Bark & Warburg Förnyade A.-B. 88—06. En af landets mest framstående lackmän inom träindustrin. Led. af Göteborgs stadsfullmäktige 68—74, led. af Fattigv.-styr. 67—73, led. af styr. i Göteborgs Hamn- o. Ellarbeten samt af Hamnstyrelsen 70—98. Led. af styr. i A.-B. Göteborgs Köpmansbank 73—04, ordf. fr. o. m. 01; ordf. i styr. i Skånes Ensk. Banks Aid.-kontor 04—08. GUSTAF HOLMBERG. Handlande i Lund 77—07. Styrelseledamot i Sparbanken i Lund, hufvudman sedan 94 samt sedan 09 verkställande direktör de stads. På sin tid styr.-led. i Skånes Ensk. Bank. Led. af stadsfullmäktige 92—06.

KARL OTTO BONNIER. Anställd i olika bokförlagsaffärer i in- o. utlandet, ingick som delegare i sin faders betydande bokförlagsaffär Albert Bonnier i Stockholm 86, sedan 1900 ensam innehafvare af firman. — Donator och mecenat. — Hänvisa till ärg. VII:38 der helsidesporträtt jemte biografi återfinnas.

GUSTAF ANDERSON. Innehafvare af Gust. Anderson i Örebro. Eger egendomarne Hjelmarneberg o. Ormesta i Örebro län o. Stora Djulö i Söderm. län. Bestyr. led. i 21:sta Allm. Sv. Landbruksmötet i Örebro o. skattmästare. Styr.-led. o. skattmästare i Läns Museet. V. ordf. i Örebro Ensk. Bank o. i Örebro Sparbank. Styrelseled. i Handelskammaren, i länets Tuberkuloskommitté i Skyttefören. (v. ordf.) o. i A.-B. Örebro Dagblad; markägandesuperdar. F. d. stadsfullmäktig, landstingsman.

GUSTAF PONTÉN. Stud.-ex. 62, prestvigd 67, pastor.-ex. 76, kyrkoherde i Bergsjö, Ups. erkest., sedan 79, kontr.-prost i Helsingl. N. Ö. kontrakt sedan 97.

FREDRIK DE BRONKOWSKY. Stud.-ex. 65, hoifr.-ex. 73, v. häradshöfd. 75. Länsbokh. i Hall. län 78, rättsmästare sedan 80. Sekret. i Landstinget sedan 77, sekret. hos stadsfullmäkt. sedan 79. Tidigare under många år led. af drätselkammaren, skolrådet och fattigv.-styr. V. ordf. i styr. i Halmstads Sparbank, styr.-led. i Hall. Angbåtsbolag.

IVAR BERGER. Stud.-ex. 80, hoifr.-ex. 85, polisdomare i Göteborg sedan 07. Led. af Riks-Idrottsförbundets öfverstyrelse och ordf. i dess stadgelseskott; ordf. i Göteborgs Idrottsförbund. B. har under en följd af år med kraft och intresse arbetat för höjandet af svenskt idrottslif. Hans är till stor del förtjänsten om tillkomsten af den präktiga idrottsgården vid Hindås.

Fortf. fr. sid. 606.

Han nickade vänligt mot henne, men sade intet — hon tyckte dock att han såg nöjd ut. Det kom för henne att så här förtroligt hade de inte suttit samman på länge, och hon undrade om äfven han tänkte på detta.

— Hvem var det du hade hos dig nyss? frågade hon slutligen för att bryta tystnaden; jag mötte honom i trappan.

Han såg upp. — En ungdomsvän — journalist Grahn! Han hade kommit i betryck och jag —, han hejade sig och såg bort en smula generad.

Marianne smålog. — Och du hjälpte honom, kan jag tro! Hur bär du dig åt, Frank, för att alltid behålla ditt hjärta så varmt?

Han mötte hustruns ljusa blick med oblandad förvåning.

— Hur menar du? sade han. Jag tänkte —

Men hon afbröt honom. — Äh, tänk ingenting, Frank! eller om du gör det, så säg det inte. Och hon tillade saktare, bitande sig i läppen för att kväfva sin rörelse: Jag är inte riktigt så hårdhärtad som du tror.

— Lilla Marianne! han klappade vänligt hennes hand, du har nog rätt i alla fall. Men jag är, som jag är.

Och då hon inte svarade fortfor han, finkänsligt afledande: Se här, vill du se? Det är en kritik öfver en af mina sista böcker! Den är ju öfverdrifvet berömande, men jag tänkte att det kanske intresserade dig att läsa den,

Han räckte henne ett häfte af en mycket ansedd utländsk tidskrift och hon tog det ifrigt.

— Är du glad? frågade hon.

Han smålog. — Jag är gammal, sade han, beröm och klander beröra mig ej så som förr. Men med dig är det kanske annorlunda — du är ju så liflig och så är du yngre. Fast, hvad nu särskildt den här boken angår så tyckte du visst aldrig riktigt om den.

Hon reste sig och ställde sig bakom hans stol.

— Men jag beundrar den ju, sade hon med impulsiv värme, och tillade så lågt att han knappast hörde henne: Jag beundrar ju dig. Hon strök undan hans vackra, gråsprängda hår och han kände hennes läppar mot sin panna.

Men när han litet förvånad höjde hufvudet för att se på henne, möttes deras ögon och åter såg han i hennes den där blicken han så mycket långtat efter, och som så länge varit borta därur. Och då förstod han att hon kommit tillbaka till honom.

Göteborgs vinteridrottsort; han har jämväl med framgång arbetat för den stora sammanslutning af all svensk idrott, som tagit sig uttryck i Riksförbundet, i hvars arbete han också tagit en betydande del.

HILDEMAR HILDEBRAND. Stud.-ex. 71, med. dr. 92. Professor i pediatrik o. praktisk medicin vid Lunds universitet sedan 93; öfverläkare v. pediatrik, afdelningen af Länslasarettet derst. 01.

CARL SVEDELIUS. Stud.-ex. 80, fil. dr. 98. Lektor i franska o. engelska språken i Luleå 99, rektor v. Norra Latinläroverket i Stockholm sedan 06. Studieledare hos nuvarande Kronprinsen o. Prins Vilhelm 90—06. Under vistelsen i Luleå kommunalt intresserad och verksam derstädes, initiativtagare till arbetsgrupen å Norrb. läns landsbygd. V. ordförande i direktionen i Sunnerdahls Hemskolor på landet.

LARS WÄHLIN. Stud.-ex. 79, fil. dr. 92. Bibliotekarie v. Göteborgs Stadsbibliotek sedan 90, docent v. Göteborgs Högskola sedan 91. Led. af styrelsen i Robert Dicksons stiftelse samt inspektör öfver stadens Folkbibliotek sedan 02; ordf. i styrelsen i Wald. Zachrissons Boktryckeri A.-B. sedan 01.

ALBERT VESTERBERG. F. 63, Stud.-ex. 81, fil. dr. 90. Lärare v. Uluna Landtr. Inst. 88, lektor i kemi o. geologi derst. 92. I dagarne utnämnd till professor v. Stockholms Högskola.

GUSTAF EKDAHL †. Född i Södertelje, började E. affärsrörelse där 53, ordförande i Sparbanken sedan 66; kommunalordförande; mångårig landstingsman och under en del år landstingets vice ordförande. Ledamot af Riksd. A. K. 80—87 och sedan sistnämnda år af Första Kammaren; suppl. i Konstitutionsutskottet 88, i Bankoutskottet 89—93, ledamot af Bankoutskottet 94—96. På 75-årsdagen gjorde E. donationer å 100,000 kr. till sin födelsestad.

OTTO BEJBOM †. Folkskollär.-ex. 75, lärare i Strängnäs landsförsam. s. a., i samma stad 81. Sekretär hos stadsfullmäktige derst. 80—08, sedan dess ledamot af stadsfullmäktige; led. af Fattigv.-styr. revisor i Sveriges Allm. Folkskollär.-fören. V. ordf. i Sörmlands Forminnesförening o. i Föreläs.-fören.

FRITHIOF STRÖMBERG †. Efter några års anställning v. Operan, engagerad v. Oscarsteatern, återgick 08 till Operan der han kvarstod intill sin död. Egde en vacker tenor och en synnerligen lofvande begåfning. —

VECKANS DAGAR

3 juni anlände 170 medlemmar af *Geografiska sällskapet i Grefstwald* till Göteborg under ledning af prof. Friedrichsen för att med prof. Nordenskjöld och dr. Imri Holm som ciceroner bese staden och dess omfjningar.

4 juni. Gjorde *baron Cederström* en lyckad uppstigning i *Göteborg*, med sitt *monoplan*. Hans flykt varade i precis 29 minuter och den sträcka han under den tiden tillryggalade var ej mindre än 5½ svensk mil.

— Sammanträdde i *London kommittéen för internationella sjömansstrejken* för att behandla frågan om den föreslagna allmänna sjömansstrejken.

5 juni. Invigdes *Stockholms folkpark*, den nya anläggningen i Ingentingskogen, som skall bli en tillflyktsort för hufvudstadens arbetare.

— Utbröt allmän strejk bland *automobilroskhaufförarna i Paris*. Ett stort antal af spårvägspersonalen strejkar äfven.

6 juni. Under flygveckan i *Berlin* uppnådde tysken *Schendel* med sitt *monoplan* en höjd af 2,030 meter. Nedstigningen måste försiggå med stillastående motor, då bensinen tagit slut.

7 juni. Förmärktes en häftig jordsböt i *Mexico City*. Jordskalfvet fortfor i två timmar, den häftigaste stöten varade i 6 minuter och åstadkom betydliga skador. Många personer dödades och skadades. — Den sjunde *nationella fredskongressen*, som sammanträd i Clermont-Ferrand, avslutade sina arbeten. Kongressen har beslutat göra ett uttalande för minskning af de militära bördorna.

8 juni. Företages den första verkstadsturen med den vid Götaverken nybyggda *torpedjagaren "Hugin"*. Det officiella profvet och leveransturen skall äga rum i Stockholm. — Utbröt en häftig eldsvåda, som ödelade *Malmö snickerifabrik* vid Limhamn. Skadorna anslås till ¼ million kronor.

— Telegraferas från Bryssel att *ministären Schollaert* inlämnat sin afskedsansökan. — Oroligheterna i *de franska vindistrikten* ha åter utbrutit.

9 juni. Telegraferas från *Johannisthal* att tysken *Schendel* och hans mekaniker *Voss* gjorde ett försök att med *Schendels monoplan* slå nytt världsrekord i höjdflygning. Experimentet misslyckades, i det att bägge aviatörerna störtade ned från 2,000 meters höjd. Deras lik bildade en enda oformlig massa. — *Andrew Carnegie* har ställt 500,000 dollars till holländska regeringens disposition. Denna nya storslagna donation är afsedd till att bilda en s. k. hjältefond. — Meddelas från *Mexico* att ej mindre än 1300 personer omkommit vid jordskalfvet. De städer som skadats värst voro *Zonila* och *St André*. Vulkanen *Colima* har under de senaste dagarne flera gånger varit i verksamhet.

10 juni. Afgick den *amerikanska eskadern* från Stockholm. — Anlände de *engelska kommunalmännen* till Stockholm.

INNEHÅLL

Fredrik Nordin. — Göteborgs museum 50 år. — Strindbergsutställning. — Internationella kvinnokongressen i Stockholm. — Prinsessan Maria i Skåne. — Svensk kamera vid "Asias" förelöckande. — Från amerikanska eskaderbesöket. Normandiets 1000-årsfest. — Emil Poulsen †. — Rouvier †. — Jättemonumentet i Rom. — Eng. kommunalmän på besök. — "Emellan hustru och man" af H. B. — Veckans porträttgalleri. — Veckans dagar.